

KOPRIVA NIKOLETT versei

Kiittam a tintát

képzelt valóságát
belső vászakra fesse
az idea
túlnőve önmagán
eleven hús

Némaság

T. D.- nek

I.

Nincs mi áttörje az ürességet
a hangszálak között,
a fecsegés útja zavartalan;
kiszivárog,
de élete nem hosszú,
percek se kellenek,
hogy pára legyen.
Helyébe régi ellensége lép,
ami megakasztja a nyelvet,
összezavarja a szálakat,
és végignézi
a testvérgyilkosságot.
Egy hang még szisszen,
várat épít
a megfagyott nyelv alatt,
bebábozza magát;
megeszi a tartalmat, akarást,
s lefekszik álmodni.

III.

Talán túl sok szót használtunk el, amikor
napokon keresztül ordítoztunk egymásra,
így mire abbahagytuk, nem maradt miből
téglákat gyúrni egy új otthonhoz.

A régiek porladnak, egy reggel
arra ébredtem, hogy a képek is
potyognak a falról.

Addigra csak ülni tudtunk,
kivártuk, hogy a tető is ránk szakadjon;
és ha mégis beszélni kezdtünk,
nem értettük a másik nyelvét.

Mocsár

Az idő a tófenéken vár, egy halba próbál költözni,
hogy pikkelye alá bújva szóródjon szét
kint; zajban áll a város, így egyenlők tudunk lenni
annyi különbséggel, hogy a súlypont
ellentétes irányokban ágaz.

Az eltűnés módszertanát gyakorlom.

Ha csak néha szólok,
egy magasabb stádiumot érek el
a teljes némaságnál.

*

Percet dobál az ár,
majd visszaköltözik
a kavicsok alatt
bújó halakba.

téboly/1

Agytekervényeim csomót
teremtenek önmagukból,
a plafonból sűrűbben
szivárognak a hangok,

Azt hittem, az ember meghal,
amikor elharapja a nyelvét.

Havaz.

fagyott tengerek hullámairól
kiabál felém.

Tetraktüs

törött lábú x-ek
és számok közt
járok fel-alá,
a kérdésekre legalább tíz
válasszal,
hiszem, hogy a létező
lineáris,
másképp maga alá temetne
a van,
és hogy az apránként kapott igazság
néha egyenlő
egy kerek hazugsággal.
így fogyunk.